

Dirty Beaches en Mike Watt & The Missingmen in Trix 1/11

door PJ Symons
woensdag 02 november 2011 12:04

Wat een topaffiche! De man die hardcore hersenen gaf en een jonge snaak die totaal uit het niets rockabilly, Twin Peaks en Johnny Hallyday op één hoopje gooit om er nog iets straf uit te brouwen ook.

Helden... Van Batman tot Gorbatsjov, maar zeker ook Mike Watt. In het verleden actief met de legendarische Minutemen en Firehorse (de man is een fan van trio's), maar dinsdag in Trix met zijn eigen Missing Men. De man die de hard core van de jazz blootlegde wist ook live de Trix Bar met verstomming te slaan. Rudimentaire punk in een op Jeroen Bosch' schilderijen gebaseerde opera vol absurde tekstuele hoogvliegerij afgekruid met krispende jazz. Mooie voorbeelden van zijn genie waren Antlered-Man en Mouse-Headed-Man waarbij hij bij het fluisteren van Mouse het publiek zodanig stil kreeg dat je het ongedierte over het podium had kunnen horen kruipen. Een van de betere optredens waarvan ik getuige mocht zijn dit jaar. Bovendien zijn er weinig coolere manieren om af te gaan met "and now for some real hardcore" en dan een nummer van Alice Coltrane te draaien.

Dirty Beaches en Mike Watt & The Missingmen in Trix 1/11

door PJ Symons

woensdag 02 november 2011 12:04

{youtube}gUv0-uXLdCw{/youtube}

Maar dan Dirty Beaches... Grote fan van zijn jongste plaat Badlans, een absoluut meesterwerk dat een beklivende Twin Peakiaanse sfeer laat katalyseren met Carl Perkins. Alleen bleek live dat de stukjes rockabilly bij hem zelf niet per se in de hoogste schuif steken. De soundtrack-achtige stukjes uit zijn vroeger werk klinken vaak iets te duf en te weinig origineel om te kunnen boeien.

Dirty Beaches en Mike Watt & The Missingmen in Trix 1/11

door PJ Symons

woensdag 02 november 2011 12:04

Die overstuurde micro op wat roestige samples gaven een zeer charmant karaoke-gevoel, alsof je om 3 uur 's nachts een nachtclub in Tokyo binnenwandelde waar in sake gemarineerde leden van de Yakuza Roy Orbison plegen te imiteren. Alleen zorgt die micro ervoor dat hij niet kan gitaar spelen en zingen tegelijk, en dat stoort. Door dat geswitch ontstond er wel een spanning, maar die was helaas niet van dien aard om het geheel niet af te doen als spelerei.

En toch: zijn stijl, het gevaar dat hij bij momenten uitstraalde, de intensiteit op zijn gelaat en hoe hij op de momenten waar het echt goed zat eindelijk nog eens iets vernieuwend deed met rockabilly, doen ons hopen.

{youtube}c1npX5-CP0A{/youtube}

Binnenkort verschijnen alhier interviews met zowel Dirty Beaches als Mike Watt.